

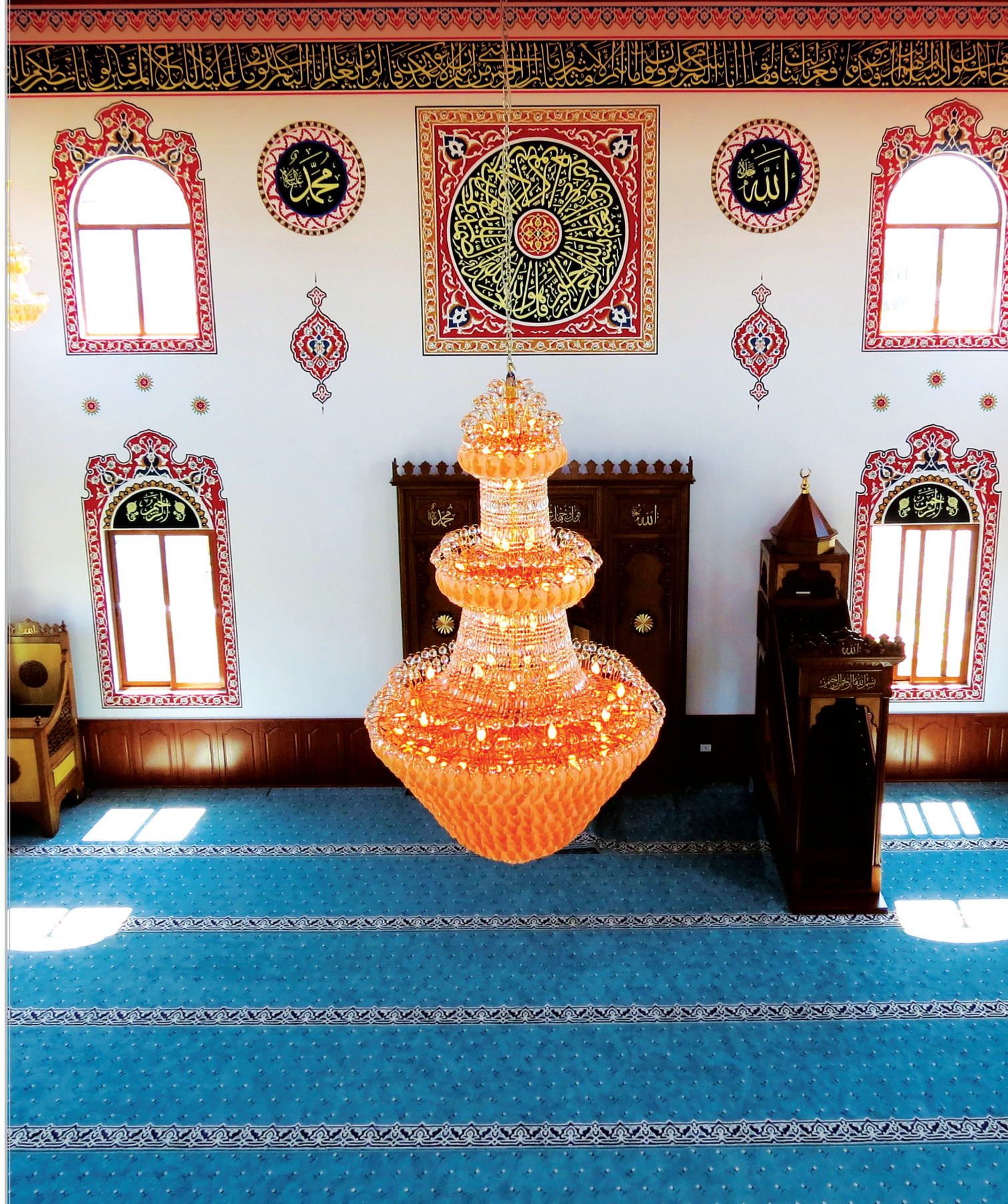
UDHA ISLAMIE

Viti XII - Nr. 8 (138), Gusht, 2014

E përmuajshme Informative - Fetare - Kulturore - Edukative

Botim i Myftinisë Shkodër

E GËZOFSHIM XHAMINË E RE!





Admir Plaku

imam, xhamia "Ebu Bekër"

Deri dje ishim në muajin e Ramazanit. Një muaj i veçantë në jetën e çdo besimtari. Një muaj që vjen me begati e mirësi të shumta për individin dhe shoqërinë. Ditët dhe netët e tij i kaluam duke përjetuar një kënaqësi të madhe në përjetimin e adhurimeve dhe kryerjen e veprave të mira. Ne e agjëruam Ramazanin në mënyrë që të bëhemi më të devotshëm dhe të na shërbejë si ushqim për muajt e tjerë. E agjëruam këtë muaj që drita e ibadetit gjatë këtij muaji të na e ndriçojë rrugën e jetës në njëmbëdhjetë muajt e tjerë. E agjëruam Ramazanin që të na afrojë më afër Allahut xh. sh, e të na ndihmojë dhe udhëzojë në jetën e kësaj bote. Mirëpo duke parë sjelljen e muslimanëve e cila ndryshoi që pas përfundimit të teravisë së fundit, me të drejtë lindë pyetja? Vallë a është kjo devotshmëria e kërkuar nga Allahu xh.sh. që të arrihet me agjërimin e Ramazanit? Përse gjatë Ramazanit ishim më të përkushtuar ndaj agjërimit, faljes së namazit në kohë e në xhami, shtrimit të iftareve, dhënies së sadakasë etj? A mundet që një njeri i mençur të mendojë e të veprojë që menjëherë pas Ramazanit t'i mbyllë të gjitha këto dyer mirësish që i hapëm për një muaj? Nëse vërtet e kemi përjetuar Ramazanin ashtu siç duhet, vazhdimësia e devotshmërisë pas tij është e garantuar nga Allahu xh.sh. që thotë: "Sa për ata që ndjekin rrugën e drejtë, Ai ua shton udhëzimin dhe u jep devotshmëri e vetëpërmbytje"¹ Nuk është aq e lehtë që të falesh në xhami me xhemat për tridhjetë ditë pastaj ta lësh namazin. Vallë ku iku

1. Muhammed, 17.

TRI KËSHILLA PAS RAMAZANIT

ndjesia për t'u falur, lidhja që krijove me xhaminë e shoqërinë e saj? Kaq e lehtë është ta fillosh një punë e të ndjesh kënaqësi në kryerjen e saj pastaj ta braktisë? Allahu xh.sh. një gjendje të tillë neglizhence, abuzimi e dembelizmi, i tërheq vërejtje duke thënë: "Mos u bëni si ajo (gruaja) që e prish tjerrin e saj pasi ta ketë dredhur fort".²

Më poshtë po sjell tri porosi që muslimani duhet t'i ketë parasysh pas Ramazanit.

E para: Është të bëjë nijet që të ecë në gjurmët e agjërimin dhe të përcjellë këtë muaj të madhërueshëm me agjërimin e gjashtë ditëve prej muajit Sheval. Pejgamberi a.s. ka thënë: "Kush agjëron Ramazanin, pastaj e përcjell atë me gjashtë ditë prej Shevalit është sikur ta ketë agjëruar gjithë vitin".³

Këto gjashtë ditë mund të agjërohen të ndara, një ose dy ditë në javë, por mund të agjërohen edhe gjashtë ditë pa i nda. E rëndësishme është që besimtari t'i agjërojë këto ditë në mënyrë që të marrin shpërblimin e një viti të plotë me agjërim. Po kështu ndiqni gjurmët dhe shenjat e agjërimin në traditën profetike, si agjërimi i ditës së hënë dhe të enjte, agjërimin e dhjetë ditëve të Dhul-hixhes apo të ditës së Arafatit, Ashurës. Mirësitë e Allahut xh.sh në këto ditë janë të shumta aq më tepër kur je në shoqërinë e agjërimin. Ruaje shoqërinë e agjërimin jo vetëm gjatë Ramazanit por edhe në ditë të tjera të vitit nëse vërtet kërkon shpërblim tek Allahu xh.sh. në dy jetët.

E dyta: Është të rifillojmë edhe një herë nga fillimi leximin e Kura'nit. Leximi i Kur'anit është jo vetëm begatia e muajit të Ramazanit, por e çdo muaji dhe e jetës së njeriut. Allahu xh.sh. me urtësinë e Tij hyjnore ia lehtësoi besimtarit leximin, memorizimin e Kur'anit, si pjesë e shpërblimit që ka për të në këtë jetë. Shumë besimtarë e lexuan dhe e mbaruan duke i bërë

hatme Kur'anit gjatë Ramazanit. Kjo nuk do të thotë që duhet të presim Ramazanin tjetër për të rifilluar leximin e Kur'anit. Vërtet zbritja e Kur'anit filloi në Ramazan, në natën e Kadrit, por zbritja e tij vazhdoi e në muajt e netët e tjera të vitit. Ibën Abazi r.a. tregon se një njeri e pyeti Pejgamberin a.s.: Cila është puna më e dashur tek Allahu xh.sh.? Tha: "El-Hal el-Murtehil". Njeriu i tha: Dhe çfarë është: el-Hal el-Murtehil? Pejgamberi a.s. i tha: "Ai njeri, që e lexon Kur'anin prej fillimit dhe pasi e mbaron atë e rifillon përsëri, pra sa herë që e mbaron një hatme, ai e fillon një tjetër".⁴ Kjo është pozita më e mirë për besimtarin në vlerësimin e librit të Allahut, duke e lexuar dhe mësuar atë. Kush e bën nijet për ta mësuar Kur'anin, Allahu do të ia lehtësojë. Në këtë kontekst thotë: "Ne Kur'anin e bëmë të lehtë për mësim, por a është ndokush që merr mësim?"⁵

E treta: Është të vazhdojmë në rrugën e kryerjes së veprave të mira që përsosin përkushtimin tonë ndaj Allahut, vetes, familjes e shoqërisë. Kënaqësia e Allahut ndaj robit është e kushtëzuar në përkushtimin e robit ndaj krijesave të Allahut. Të jemi të vetëdijshëm se lumturia e shpëtimi i përhershëm është në adhurime, në vetëpërmbytje e në largimin nga gjynahet. Ndërsa humbja e hidhërimi në ndjekjen e epshit. Ibën Abazi r.a. tregon se Pejgamberi a.s. ka thënë: "Dy begati shumica e njerëzve i neglizhojnë, shëndetin dhe koha e lirë"⁶. Kjo jetë është e shkurter e ajo që vjen e përhershme Hyre në muajin e Ramazanit me një qëllim të madh për të qenë rob e besimtar i Allahut. Edhe tani që jemi në muajin Sheval vazhdoje këtë rrugë, mos u bëj rob i epshit, vepro me qëllim që ato vepra ti takosh atë ditë kur të dalësh para Krijuesit tënd. Së fundmi i lutemi Allahut për falje e ndihmë, të na udhëzojë në rrugë të drejtë, në rrugën e atyre që i begatoi me të mira.

4. Tirmidhi.

5. El-Kamer, 17.

6. Buhari.



Imam Muhamed B. Sytari
Myfti i Zonës Shkodër

Të nderuar vëllezër dhe motra besimtarë,

Falënderimet e plota dhe madhështia absolute i takojnë vetëm All-llahut, Zotit të botrave, Krijuesit të universit, të Vetmit të Pashoq, i cili me mirësinë e Tij na udhëzoi në Islam, kur tha: “Ai është që ju quajti muslimanë, që para (zbritjes së Kur’anit)”.¹

Salavatet dhe selamet më të përzemërta ia dërgojmë zotërisë tonë, Hz, Muhammedit (a.s), më të mirit të krijesave të All-llahut, njeriut me moralin më të lartë, shembulli i të cilit na u obligua si rrugëtim drejt përsosmërisë njerëzore në këtë botë, nëpërmjet ajetit 21 të sures El-Ah'zab, ku thuhet: “Ju e kishit shembullin më të lartë në të Dërguarin e All-llahut...”.²

Më lejoni fillimisht t'ju uroj me zemër me rastin e Fitër Bajramit, ditë gëzimi dhe hareje, në përkujtim të mirësive të mëdha, me të cilat Zoti Mëshirëplotë na rrethoi për një muaj të tërë, në një atmosferë të mrekullueshme besimi, të udhëzuar nga agjërimi dhe namazi i natës, leximi i Kur'anit dhe veprimi i bamirësive.

Sot, gëzojmë ne dhe mbarë bota islame, duke thënë: “All-llahumme elhamdulillah që na udhëzove në këtë fé të pastër islame. Na mundësove të agjërojmë plotësisht Ramazanin. Na dritësove ditët e tij me leximin e Kur'anit dhe komentimin e tij. Na zbukurove netët tona me namazin e

DERSI ME RASTIN E FITËR BAJRAMIT 1435/2014

teravisë, me përmendjen Tënde dhe me lutjet plot përgjërime e dashuri.

Na qetësove zemrat tona me salavatet mbi të Dërguarin Mëshirë për gjithësinë, Hz. Muhammedin (a.s). Na afrove edhe më shumë me një-rëzit në nevojë dhe skamnorët, duke na lartësuar në gradën e shërbimit ndaj tyre. Na bërë prej atyre që vrapojnë për të bërë mirë, me vullnet dhe kënaqësi shpirtërore të papërshkrueshme, vetëm për një qëllim: arritjen e pëlqimit Tënd në këtë botë dhe në tjetrën!”

Të nderuar vëllezër dhe motra,

Fitër Bajrami, është një stacion i rëndësishëm reflektimi drejt madhësisë së bashkëpunimit dhe forcimit të lidhjeve në mesin tonë, si besimtarë muslimanë, duke rrugëtuar me mbarësinë e Tij drejt dëshimit si një bashkësi e qytetëruar, me besim dhe cilësi të larta përkushtimi në jetë, që di të mendojë e të punojë për të mirën e vet dhe për të ardhmen e brezave që vijnë, por edhe për tjetrin, që gëzon njësoj si ne të drejtat e barabarta me ne, si qytetarë të këtij vendi e bij të kësaj toke, që quhet Shqipëri!

Gjatë këtyre ditëve, teksa kam ndjekur me vëmendje realitetet e bombardimeve kriminale dhe vrasjeve barbare mbi fëmijët e vegjël, nënat e dashura, pleqtë e plakët besimtarë, të rejtat e të rinjtë e pafajshëm në Gaza të Palestinës dhe, teksa kam ndjekur me dhimbje shkatërrimin e shtëpive dhe pasurive të njerëzve të thjeshtë atje, nga goditjet hysterike, pa mëshirë e plot dhunë vrasare ndaj një toke të shenjtë, në një muaj të shenjtë, në një rrethinë të shenjtë, kam pyetur me vete: ***Sa peshon sot të jesh musliman*** në këtë botë, që duket se më shumë se asnjëherë tjetër reflekton dëshminë e Resulull-llahut (a.s), që thoshte para rreth 15

shekujsh: “Po afrohet koha që popujt të vërsulen ndër ju, si egërsirat drejt kafshatës së saj. Dikush pyeti: A do jemi pak atë ditë? Tha: Jo, do të jeni shumë, por shkumë, si shkuma e rrjedhës. All-llahu do ta heqë prezencën tuaj nga zemrat e armikut tuaj dhe do të mbushë zemrat tuaja me “*el-vehn*”! E pyetën: Çfarë është “*el-vehn*” o i Dërguar i All-llahut? Tha: Lidhja pas kësaj bote dhe urrejtja e vdekjes”.³

M'u forcua kjo ndjesi, teksa ndiqja dhe ndjek me dhimbje shumë të madhe, poshtërimin e vendeve arabe, me ndodhitë e Sirisë, Irakut, Egjiptit, Jemenit, Libisë, ku jeta e një muslimani arab u shit më lirë se një plumb qorr, a një cifël predhe, a duhëm mbytëse bombardimesh me lëndë kimike, të prodhura jo nga arabët, jo nga muslimanët!?

U forcua edhe më shumë kjo dhimbje, teksa në vende të ndryshme të Afrikës, muslimanëve iu prishën xhamitë, iu dogjën shtëpitë, u kallën të gjallë e u copëtuan pa mëshirë nga njerëz të të njëjtës racë, gjuhë e gjak, por jo të të njëjtës fé!

U forcua edhe më shumë kjo dhimbje, kur në Burma dhe në ca lokalitete muslimane të Azisë së largët, muslimanët digjen për së gjalli, torturohen dhe masakrohen, vetëm për një “gjynah”, se thonë: “Zoti im është All-llahu”!?

U forcua edhe më shumë, kur në kontinentin tonë, pamë dhe dëgjua, ca ateistë ekstremistë që guxuan të prodhojnë karikatura poshtëruese me shenjtëritë e fesë sonë, fëlliqësinë e të cilave nuk ngurruan edhe ca meskinë shqiptarë ta trumpetojnë me të madhe në media dhe në shtypin shqiptar!?

U forcua dhe forcohet edhe më shumë kjo dhimbje, kur sheh se në

1. Kur'an, El-Haxh: 78.

2. Kur'an, El-Ahzab: 21.

3. Transmetuar nga Ebu Davudi, nga Thobani (r.a).

Shqipërinë tonë të shtrenjtë, muslimanët persekutohen dhe u shkelen të drejtat e tyre legjitime, duke iu mohuar ndërtimi i xhamisë së madhe në kryeqytet, duke u përjashtuar nga shkollat dhe administrata vajzat dhe gratë me shami, duke u vënë në lojë simbolika të caktuara islame, duke u përfolur agjëruesit dhe frekuentuesit e xhamisë nëpër parti të ndryshme e institucione sakate, që pretendojnë përhapjen e lirisë dhe demokracisë, në një vend të damkosur me vulën e ateizmit dhe imoralitetit, provincializmit dhe injorancës, për shumë dekada deri në ditët e sotme!

U forcua dhe forcohet përditë e më shumë kjo dhimbje, kur sheh hesh-tjen servile dhe frikacake të institucioneve, që e kanë për detyrë të marrin në konsideratë kërkesat e një bashkësie a komuniteti besimtar musliman, kur bëhet fjalë për emërtimin e disa rrugëve a shesheve, shkollave a institucioneve në qytet a fshat!? Kur sheh diferencimet në investime në zona e rajone të ndryshme të qytetit tonë e fshatrave të tij, mbi baza fetare! Kur sheh mosvlerësimin e shenjtërisë së Ramazanit, në dallim nga ditët e festave të tjera fetare joislame! Kur sheh e lexon në media të ndryshme, mosngurrimin e etiketimit të muslimanëve si terroristë, poligamë epsharakë, të prapambetur, “bartës të mentaliteteve

të vrasjes dhe intolerancës ndaj të krishterëve dhe hebrenjve”, “dhunues të grave e vajzave”, “diktatorë vrastarë”. Etj, etj, pa fund!?

Sërish po pyes: Sa peshon të jesh musliman sot, në këtë shoqëri paragjyquese, të mbushur me padije, vese, tendenca perverse e thirrje shejtanore, ku të lartpërmendurit kanë të drejtë të kërkojnë respektimin e të drejtave të tyre, ndërsa kur bëhet fjalë për tabanin e shoqërisë dhe damarin ushqyes të vlerave dhe traditave tona më të mira kombëtare; muslimanët dhe Islamin, dyert janë të mbyllura dhe sportelet, shpesh të drynjëzuara!?

Pse? Me çfarë të drejte? Ju them unë pse: Sepse ne muslimanët e këtij vend, kemi rënë në koma, kemi devijuar rrugën e të parëve dhe kemi humbur gjurmën, i kemi kthyer shpinën krenarisë sonë legjitime dhe jemi kthyer me trup e shpirt nga kjo botë dhe kënaqësitë e saj, duke harruar Zotin, Islamin, Pejgamberin, besën, gjakun e mishin, shpirtin e zemrën!?

Fitër Bajrami është një mundësi shumë e rëndësishme, që na nxit përherë e më shumë drejt interesimit për njëri-tjetrin, si muslimanë e si besimtarë të mirë, për ekonominë tonë dhe respektimin e ligjeve të Zotit në të!

Për besimin tonë dhe mostolerimin e askujt që guxon të prekë shenjtërinë e tij! Për edukimin e fëmijëve tanë dhe arsimimin e duhur, duke kërkuar me të drejtë që fëmijët tanë të gëzojnë të drejtën e një lënde mbi edukatën fetare, që të mos brumosen me teori ateiste, imorale, banalitete e legjenda të trilluara, mbi të cilat ngrihen shpeshherë edhe themelet e ndërtesës së kombit tek ne!

Për ruajtjen e vlerave të vëllazërimit dhe harmonisë islame në mes vete, sepse muslimani është vëlla i muslimanit, nuk punon pas shpinës së tij, nuk e përgojon atë, nuk e pret në besë dhe nuk e tradhëton, nuk gënjen as nuk mashtron!

Se muslimani është modeli më i përkryer i humanizmit, i drejtësisë, i altruizmit, i respektimit të mendimit dhe besimit të tjetrit, i paqtimin në mesin e njerëzve, i përhapjes së dijes dhe thellimit në të, i hulumtimeve shkencore dhe arritjeve në jetë, i respektimit të drejtave të grave, i përkujdesjes për një edukim të shëndoshë të fëmijëve, i mëshirës ndaj kafshës, i vlerësimit dhe mbrojtjes së natyrës, florës dhe faunës!

Fitër Bajrami është festa që pason adhurimin më specifik dhe më privat që njeriu ka me Zotin e Tij, agjërimin me besim dhe bindje, vetëm për hatrin e All-llahut dhe pëlqimin e Tij.



Kjo ditë, teksa na bashkon dhe na mbledh në shtëpitë e Zotit a sheshet mbi tokën e Tij, na inspiron përherë e më shumë të besojmë se ky shekull është shekulli i vlerave të vëllazërisë dhe harmonisë së pastër të besimit dhe të dritës islame!

Sepse padrejtësitë, mashtrimet, trillimet, gënjeshttrat e shkeljet e të drejtave në emër të demokracisë, diplomacisë e të ngjashme, nuk mund të ecin përherë mbi intelektin dhe botën njerëzore! Të vërtetat mbi shumë trille, legjenda e fallcitate po dalin në skenë dhe magjia po I kthehet fytyrës magjistarit!?

Fitër Bajrami është një mundësi e madhe, për të shtrirë duart e pajtimit dhe mirëkuptimit në mesin e muslimanëve, për të lënë pas krahëve të kaluarën, sado e afërt a e largët që të jetë, në përpjekjet tona për të ringjallur vlerat dhe prezencën tonë konkrete si muslimanë, në këtë vend, të cilit e kemi për detyrë t'i shërbejmë e të punojmë për të mirën e tij, se e kemi amanet nga Zoti!

Njëkohësisht e kemi për detyrë të punojmë për një të nesërme më të mirë e më të begatë për ne, familjet tona dhe shoqërinë tonë, bashkëqytetarët tanë, me të cilët ndajmë tradita të shumta të përbashkëta, gjuhën, lidhjet e ndryshme shoqërore, por jo vetëm!

Ne jemi muslimanë, ndërtues të urave të komunikimit, rrugëtues drejt dijes, urtësisë, paqes dhe mirëqenies sociale, bartës të mësimave të Vetmit Libër hyjnor, që nuk ka ndryshuar që nga koha e zbritjes së tij dhe që kurrë nuk mund të devijohet nga asnjë forcë në botë!

Për këtë duhet të jemi krenarë, ta themi me mburrje legjitime dhe të mos ndikohemi në jetë nga thirrjet shterpë të islamofobëve të ngratë, që u ka ngelur ora në mesjetën e tyre të errët, plot injorancë, intolerancë, perversitet e degradim human!

Duhet të dijmë dhe të kuptojmë se Zoti nuk e ndryshon gjendjen e një populli, përderisa ata nuk kanë vullnet për ta ndryshuar gjendjen e tyre!

Fitër Bajrami është mundësia e vështirimit me vëmendje në realitetet e përditshme dhe rrugëtimin tonë kulturor, edukativ e besimor. A është kjo rruga që kemi zgjedhur a dikush ka zgjedhur për ne, ajo që Zoti do për ne, si muslimanë? A është ky morali i duhur, me të cilin po brumosen dhe po edukohen fëmijët tanë nëpërmjet mediave, botimeve të ndryshme misionare etj? Dhe, mbi të gjitha, a është heshtja e jonë, modeli islam i të jetuarit, përballë veseve, afetarizmit, islamofobisë, lëvizjeve të ulëta që fshehin helmin në mjaltë? Jo, nuk janë!

Fitër Bajrami, me atmosferën e begatë të festës dhe të gëzimit me shpërblimet e Zotit, pas një muaji të begatë adhurimi e përkushtimi specifik, vjen pikërisht për të na dhënë këtë mësim të madh dhe për të na ftuar drejt tij: All-llahu i Madhëruar, nuk ka nevojë për pamjen tonë, as për veshjen e parfumosjen tonë, as për etjen a urinë si pasojë e agjërit, as për festën a vetë adhurimin, por kërkon përkushtimin tonë në jetë, për realizimin e qenies sonë “*mëkëmbësit e Tij*” në tokë!

Kur ta kuptojmë e ta veprojmë këtë mësim si duhet, atëherë do të jetë vërtetë Bajram i Madh për ne, për familjet tona, për bashkësinë tonë besimtare, për mbarë shoqërinë tonë, në themelet e të cilës qëndron madhështia e mësimave të Kur'anit dhe traditat e Hz. Muhammedit (a.s), me të cilat mburremi me të drejtë para kujtdo!

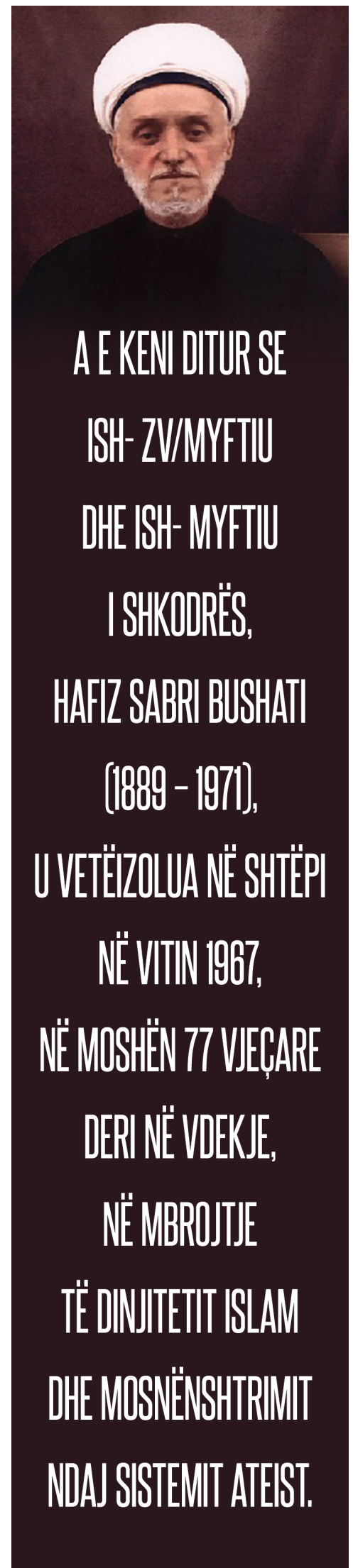
Por para kësaj, duhet të kuptojmë fillimisht se një shoqëri që nuk ka një udhëheqës për shpirtin dhe mendjen e saj, është e lehtë të kthehet në një kope që i nënshtrohet shkopit!

Gëzuar e Për Shumë Vjet

Fitër Bajramin!

Shkodër, më 1 Shevval 1435

28 korrik 2014



A E KENI DITUR SE
ISH- ZV/MYFTIU
DHE ISH- MYFTIU
I SHKODRËS,
HAFIZ SABRI BUSHATI
(1889 – 1971),
U VETËIZOLUA NË SHTËPI
NË VITIN 1967,
NË MOSHËN 77 VJEÇARE
DERI NË VDEKJE,
NË MBROJTJE
TË DINJITETIT ISLAM
DHE MOSNËNSHTRIMIT
NDAJ SISTEMIT ATEIST.

MYFTIU: “LUTJE PËR VËLLEZËRIT TANË NË ISLAM DHE HUMANIZËM!”

Myftiu i Shkodrës, Imam Muhamed Sytari mbajti më 1 gusht 2014, hytben e xhumasë së parë pas Muajit Ramazan, në xhaminë e Parrucës, ku ftoi besimtarët të solidarizohen me lutje dhe me të gjitha format legjitime me vëllezërit e tyre në Islam dhe në humanizëm, në Gaza, në Palestinë, në Siri, në Irak, në Egjipt etj, të cilët po përballen me tmerret e përditshme të padrejtësive të shumta, me vrasje makabre, me shkatërrime të pronës, me shpërngulje masive etnike dhe fetare, të cilat i dënojmë me zemër!

Myftiu bëri thirrje për lutje të sinqerta për një ringjallërim të ndërgjegjësimit islam drejt harmonisë dhe forcimit të vëllazërisë në mes vete, si një vlerë e madhe, për të cilën bota e sotme ka shumë nevojë.

Myftiu tha se padrejtësitë e shumta në botën tonë, vrasjet e fëmijëve të pafajshëm në Gaza, shkatërrimet e shkollave, bombardimet e lagjeve të banuara me njerëz besimtarë në agjërime, namaz e lutje etj, e kanë lodhur botën tonë dhe njëkohësisht po tërheqin ditë pas dite vëmendjen e muslimanëve dhe të mbarë botës drejt zgjimit nga gjumi i hutimit dhe neglizhencës ndaj krimeve, padrejtësive, ekstremizimit etnik e fetar.

Ai tha se tërë këto zullume, që shpesh po vijnë edhe në emër të fesë, nuk kanë asnjë justifikim logjik

e fetar dhe pyeti: “Kur ka ndodhur ndonjëherë, në historinë tonë islame 15 shekujsh, që të krishterët të shpërngulen nga shtëpitë e tyre? Kur u është ndaluar ndonjëherë jo-muslimanëve e drejta e besimit dhe respektimi i tij? Kur u janë djegur shtëpitë dhe pronat private? Kur është abuzuar me shenjtërinë e harfeve të Kur’anit, si “Nuni”, me të cilin janë shënuar këto ditë shtëpitë e të krishterëve në Musil të Irakut?! Kur janë vrarë njerëzit si të ishin bagëti, për të cilat, edhe në rast të kurbanit, jemi urdhëruar të kemi mëshirë dhe të mos i lëndojmë!?”

Myftiu ka dënuar gjithashtu shkatërrimin e varreve dhe mezarëve të ndryshme, në Irak dhe Siri, si ai i Hz. Junusit (a.s), i Hz. Danjalit (a.s), i Sejidi Ahmed Rifaiut (r.a), i tabiiut Uveys El-Kareniut (r.a) etj, duke e konsideruar këtë veprim si një përpjekje misionare për të shkatërruar gjurmët dhe stacionet historike të një civilizimi mijëra vjeçar!

Në fund të kësaj hytbeje, Myftiu tha se tërë këto padrejtësi do ta kenë një fund jo të lavdëruar për të zotët, sepse kjo botë e ka një Zot, që nuk harron, ndërkohë Hz. Muhammedi (a.s) thoshte: [“Kijeni frikë lutjen e atij që i është bërë padrejtësi, qoftë edhe jobesimtar, sepse ajo do të mbartet mbi ré dhe All-llahu do t’i drejtohet: “Pasha krenarinë dhe madhësinë Time, do ta marr hakun tënd..!”].



MYFTIU PRITI ATASHEUN TURK, Z. SHABAN ISHLEK



Ditën e hënë, më 4 tetor 2014, Myftiu i Shkodrës, Imam Muhamed Sytari, priti në një takim të përzemërt Këshilltarin për Çështjet Fetare në Ambasadën e Turqisë, z. Shaban Ishlek.

Qëllimi i këtij takimi ishte koordinimi me rastin e inaugurimit të xhamisë së re në fshatin Barbullush, që tashmë ka përfunduar dhe pritet të inaugurohet zyrtarisht.

Me rastin e kësaj vizite, Myftiu ka falënderuar përfaqësuesin e Dijanetit të Turqisë, për mbështetjen e madhe në drejtim të ndërtimit të kësaj xhamie të re në Shkodër, si dhe për bashkëpunimet e ndryshme të përbashkëta, në shërbim të vlerave të Thirrjes Islame.

Xhamia e fshatit Barbullush, u bë e mundur të ndërtohet, mbi bazën e marrëveshjes së binjakëzimit në mes të Myftinisë Shkodër me Myftininë e Iskenderunit në Turqi. Falë Zotit, xhamia e re ka një sipërfaqe të madhe dhe ka ambientet e duhura për kryerjen e ritualeve fetare, kurseve të ndryshme për fëmijët etj.

Pas vizitës në zyrën e Myftiut, është bërë edhe një inspektim në terren, ku është parë gjendja e sotme e xhamisë, tashmë të përfunduar, por që pret edhe disa sistemime të duhura në territorin e jashtëm, në mënyrë që në ditën e inaugurimit të jetë e gatshme për të mirëpritur vizitorët dhe besimtarët e shumtë, që presin prej dekadash ta kenë një xhami të tillë bashkëkohore.

Me mbarësinë e All-llahut, xhamia e re e fshatit Barbullush, do të inaugurohet ditën e xhuma, më 22 gusht 2014, ora: 11.00.

Myftiu priti Kryetarin e FRM, Zvicër



Pasdreknë e së mërkurës, më 6 gusht 2014, Myftiu i Shkodrës, Imam Muhamed Sytari, ka pritur në një takim vëllazëror, H. Sherif Roçi, Kryetar i Forumit të Rinjve Muslimanë në St. Gallen të Zvicrës.

Pas i ka uruar Kryetarin e FRM, për vizitën në Shkodër, Myftiu i Shkodrës është interesuar për aktivitetin dhe gjallërinë fetare që Forumi i të Rinjve Muslimanë në St. Gallen të Zvicrës mundëson nëpërmjet tribunave fetare, botimeve me vlerë të librave të dijetarëve të shquar të medhhebit hanefi, tubimeve të dobishme në xhamitë e ndryshme atje etj.

Myftiu e ka falënderuar vizitorin e tij për mikpritjen e treguar gjatë vizitës që Imam Muhamed Sytari zhvilloi në Zvicër, në kuadër të 10 vjetorit të FRM, por edhe në raste të tjera, ku nëpërmjet takimeve dhe tubimeve fetare, u dëshmuar një frymë harmonie dhe vëllazërimi islam për t'u ndjekur e pasur shembull.

Nga ana e tij, H. Sherif Roçi, shprehu kënaqësinë dhe gëzimin e tij për këtë vizitë në qytetin e Hoxhës së shquar dhe dijetarit të madh, H. Vehbi S. Gavoçi, duke uruar njëkohësisht suksese dhe mbarësi për Myftininë e Shkodrës dhe aktivitetin fetar e bamirës të saj.

Në shenjë nderimi dhe kujtimi të kësaj vizite, Myftiu i dhuroi Kryetarit të FRM, botimin më të ri të H. Vehbi S. Gavoçit, mbi jetën dhe veprën e Hz. Muhammedit (a.s), si dhe botimet e ndryshme të Myftinisë Shkodër në dy vitet e fundit.

Për nder të Kryetarit të FRM Zvicër, Myftiu i Shkodrës shtroi një drekë vëllazërore.

EDUKIMI NË HISTORINË E ISLAMIT

Që në ditët e para të Islamit, çështja e edukimit ka qenë primarja në mendjet e muslimanëve. Fjala e parë e Kuranit e cila iu shpall profetit Muhamed alejhi selam në fakt ishte “Lexo.” Profeti Muhamed alejhi selam ka thënë “Kërkimi i dijes është obligim për çdo musliman dhe muslimane”. Duke pasur një urdhër të tillë të prerë për kërkimin e diturisë, muslimanët i japin një rëndësi të veçantë sistemit edukues në mënyrë që të përmbushin obligimin e vendosur mbi to nga profeti Muhamed alejhi selam. Gjatë historisë së Islamit, edukimi ishte një çështje krenarie dhe një fushë në të cilën muslimanët gjithmonë kanë shkëlqyer. Muslimanët ndërtonin librari të mëdha dhe qendra studimi në vende të tilla si: Bagdadi, Kordoba dhe Kajro. Ata themeluan shkollën e parë fillore për fëmijë dhe universitete për vazhdimin e studimeve. Ata përparuan në shkencë me hapa marramendës, drejt botës moderne të ditëve të sotme.

SJELLJET NDAJ EDUKIMIT

Sot, edukimi i fëmijëve nuk ka limit për sa i përket informacioneve dhe fakteve që ato pritet të mësojnë. Në fakt, mësuesit marrin në konsideratë anën emocionale, shoqërore, dhe fizi-

ke të nxënësve përveç informacionit që ato duhet të marrin. Edukimi islam mesjetar nuk ishte ndryshe. Mjeku Sirian i shekullit të 12-të, al-Shajzari shkroi gjerësisht rreth trajtimit të studentëve. Ai theksonte se ata nuk duhej të trajtoheshin me egërsi, as të bënin punë të rënda që nuk i jepnin atyre ndonjë përfitim. Studiuesi i madh islam al-Ghazali gjithashtu thekson se ndalimi i fëmijës nga të luajturit dhe mbajtja e tij gjatë gjithë kohës duke mësuar e vdes zemrën e tij, zvogëlon mendjemprehtësinë e tij dhe rëndon jetën e tij. Prandaj ai kërkon një hile për t’iu shmangur mësimave të tij. Ai besonte se edukimi i fëmijëve duhej të ishte i përzier me aktivitete argëtuese si kukulla teatri, sporti, dhe lodra në formë kafshësh.

SHKOLLAT E PARA

Ibn Khaldun përmend në librin e tij *Mukaddime*: “Duhet të dimë se udhëzimi i fëmijëve me Kuran është një simbol i Islamit. Muslimanët i kanë dhe i praktikojnë këto udhëzime në të gjithë qytetet e tyre, sepse i mbush zemrat e tyre me besim të fortë (në Islam) dhe rregullat e fesë, që përcillen nga ajetet e Kuranit dhe tradita të caktuara profetike.” Institucionet e para edukuese në botën Islame ishin goxha formale. Xhamitë përdoreshin si vend takimi ku njerëzit mblidheshin rreth një dijetari, ndiqnin leksionet e tij, lexonin libra me të, dhe merrnin dituri. Disa nga dijetarët më të mëdhenj të Islamit jepnin mësim sipas kësaj metode, dhe i mësonin studentët e tyre. Të katër themeluesit e shkollës ligjore Islame –Imam Ebu Hanifja, Malik, Shafi, dhe Hanbeli, fituan dije të pafund nga qëndrimi në xhami me dijetarë të tjerë duke diskutuar dhe mësuar ligjet Islame. Disa shkolla përgjatë botës muslimane vazhduan këtë traditë të edukimit informal. Në tre vendet e shenjta të Islamit- Mesxhidul Haram në Mekë. Mesxhidul al Nebeui në Medinë dhe Mexhidul Aksa në Jerusalem dijetarët uleshin rregullisht dhe jepnin mësim në xhami për këdo që donte t’i bashkëngjitej atyre



dhe të përfitonte nga dituria e tyre. Sidoqoftë, me kalimin e kohës, muslimanët filluan të ndërtonin institucione formale dedikuar edukimit.

STUDIMI NGA HAPAT E PARË NË MË TË LARTË

Në vitet 900, nxënësit e vegjël edukoheshin në shkolla fillore të quajtura “mektebe”. Zakonisht “mektebet” ndodheshin ngjitur me xhaminë, ku mësuesit vendas dhe imamët krijonin klasa për fëmijë. Këto klasa kishin lëndë të tilla si: mësimi bazë i shkrimit dhe leximit të arabishtes, aritmetika, dhe rregullat fetare islame. Shumica e popullsisë vendase ishin edukuar në shkolla të tilla gjatë fëmijërisë së tyre. Pas mbarimit të shkollës fillore në mektebe, nxënësit mund të vazhdonin jetën e tyre duke u marrë me ndonjë profesion ose të vazhdonin shkollimin më të lartë, në një “medrese”- fjala arabe për termin shkollë. Medresetë zakonisht ndodheshin ngjitur me një xhami të madhe. Si shembuj mund të përmendim universitetin e Ez’herit në Kajro, Egjipt, themeluar në 970, dhe El-Karaouin, në Fes, Marok, themeluar në 859. Më vonë, medresetë u hapën në të gjithë botën muslimane nga veziri i madh Nizam el Mulk. Në një medrese, nxënësit mund të edukoheshin në shkenca tjera fetare, në arabisht, dhe shkenca si mjekësi, matematikë, astronomi, histori, gjeografi, ndërmjet shumë lëndëve tjera. Në 1100, ndodheshin 75 medrese në Kajro, 51 në Damask, dhe 44 në Alepo. Ndodheshin qindra më tepër në Spanjën muslimane të asaj kohe gjithashtu. Këto medrese mund të konsiderohen si universitetet e para moderne. Ata kishin fakultete të ndara për secilën lëndë, dhe me mësues vendas ekspertë në fushën e tyre. Studentët zgjidhnin një pikë studimi dhe kalonin vite duke mësuar më profesorë të ndryshëm. Ibn Khaldun thekson se në Marokun e asaj kohe medresetë kishin një kurrikulum që i kalonte gjashtëmbëdhjetë vitet. Ai argumenton se kjo është koha më e shkurtër që një student mund të përcaktojë fushën e caktuar që dëshiron ose që mund të kuptojë që ai nuk do jetë kurrë i aftë ta përcaktojë atë. Kur një nxënës mbaronte kursin e studimeve të tij, atij i jepej një “Ikhaze” ose licencë që vërtetonte se ata kishin



mbaruar atë program dhe ishin kualifikuar për ta mësuar atë gjithashtu. “Ikhazet” mund të jepeshin edhe nga mësues individualë që mund të dëshmonin për diturinë e nxënësit e tyre, ose nga institucione si medresetë, në njohje të një studenti që kishte mbaruar kursin e studimit të tij. “Ikhazet” sot mund të krahasohen fare mirë me diplomat e garantuara nga institucionet e larta edukuese.

EDUKIMI DHE FEMRAT

Përgjatë historisë islame, edukimi i femrave ka qenë një prioritet i madh. Femrat jo vetëm që shiheshin si të pa afta për të marrë njohuri por edhe si të pa afta për të mësuar të tjerët. Shembulli që e kundërshton këtë mendim është vetë gruaja e profetit Muhamed alejhi selam, Hazreti Aishja, e cila ishte një nga dijetaret më të mëdha të asaj kohe, e njohur edhe si mësuesja e shumë njerëzve në Medinë, pas vdekjes së Profetit. Më vonë, historia islame tregon influencën e grave. Gratë gjatë botës islame mund të merrnin pjesë në leksione në xhami, të ndjekin medresetë, dhe në disa raste edhe të bëheshin vetë mësuese. Për shembull, dijetari i shekullit të 12-të, Ibn Asakit, udhëtoi shumë në kërkim të dijes, dhe u shkollua nga 80 mësuese të ndryshme. Gratë luajnë rol të rëndësishëm si mbështetëse të edukimit: Medreseja e parë formale në botën muslimane, Universiteti El Karaouin në Fes u themelua në 859 nga një tregtare e pasur e quajtur Fatima el Fihri.

Gruaja e Kalifit Abasit, Harun el Rashidit, Zubejda, personalisht, financoi shumë projekte ndërtimi për xhami, rrugë, dhe puse në Hixhaz, nga të cilat përfituan shumë studentë që vinin nga zona të ndryshme. Gruaja e sultan Sulejmanit, sultanesha Hyrrem, financoi shumë medrese, përveç punëve bamirëse si spitale, hamame, dhe kuzhina. Gjatë periudhës Ajubide në Damask (1174-126) financime fetare

duke përfshirë xhami, medrese dhe objekte fetare, u ndërtuan nga gratë. Ndryshe nga Evropa në Mesjetë, (madje deri 1800-1900) gratë kanë luajtur një rol të rëndësishëm në vitet 1400. Ne vend që të dukeshin si qytetare të klasit të dytë, gratë luajtën një rol aktiv në jetën publike, veçanërisht në fushën e edukimit.

HISTORIA MODERNE

Tradita e medreseve dhe formave tjera klasike të edukimit islam vazhdon edhe sot, edhe pse në forma më të zvogëluara. Faktori kryesor është fuqia shkatërruese e Evropës mbi tokat muslimane gjatë 1800. Gjatë periudhës Osmane, për shembull, këshilltarët francezë sekularistë të sulltanit, urdhëruan një reformë në sistemin edukues për heqjen e studimit të fesë dhe mësimin vetëm të shkencave laike. Shkollat publike filluan të mësonin lëndë kurrikulare evropiane të bazuara në libra evropiane në vend të fushave tradicionale që ishin mësuar për qindra vite. Pavarësisht se medresetë vazhdonin të ekzistonin, pa përkrahjen e qeverisë ato e humbën rëndësinë e tyre në botën moderne islame. Sot shumë nga sistemi i shkollimit në periudhën osmane vazhdon në vijë evropiane. Për shembull, vazhdimi i shkollës së lartë varet nga rezultati në provime të caktuara të marra gjatë shkollës së mesme. Nëse ju arrini notat më të larta në test, ju mund të studioni shkenca si mjekësi apo inxhinieri. Nëse ju merrni pikë më pak, ju lejohet studimi lëndëve si shkenca islame apo edukim. Pavarësisht sistemit të ri në botën muslimane, edukimi tradicional vazhdon akoma. Universitete të tilla si El Ez’her, El Karaouin dhe Darul Ulum në Deoband, Indi akoma vazhdojnë të ofrojnë kurrikulë tradicionale që bashkon shkencat laike dhe fetare. Një traditë e tillë fetare që ka hedhur rrënjët në institucione të mëdha në të shkuarën ka prodhuar disa nga dijetarët në të mëdhenj të historisë islame dhe vazhdon ta përhapë mesazhin dhe dijen e Islamit edhe tek shumica në ditët e sotme.

*Marrë nga: Lost Islamic History
Përktheu nga anglishtja: Indira Krymi*

MYFTIU PRITI STUDIUESIN ISLAM, MR. MUHIDIN AHMETI

Ditën e xhuma, më 8 gusht 2014, Myftiu i Shkodrës, Imam Muhamed Sytari, priti në një takim të përzemërt e vëllazëror studiuesin e mirënjohur islam, Mr. Muhidin Ahmeti, imam i Qendrës Kulturore Shqiptare “Mesxhid El-Resul”, në Wels të Austrisë.

Myftiu ka shprehur kënaqësinë e tij për vizitën në Shkodër të z. Muhidin Ahmeti, një ndër thirrësit islam të afirmuar në Shkodër, sidomos në vitet e para të ripërtëritjes së fesë, pas rënies së komunizmit. Në ato vite të vështira për Myftinë në Shkodër, zotëria i tij, së bashku me një grup hoxhallarësh të nderuar nga trevat shqiptare të Kosovës dhe Maqedonisë, ishin të parët që dhanë kontribute të dobishme në edukimin e masave islame dhe gjallërimin e xhamive dhe medresesë me mësimet dhe kontributine tyre intelektual.

Myftiu e ka vënë në dijeni z. Ahmeti për aktivitetin aktual të Myftinisë Shkodër, ku nuk ka lënë pa përmendur mirënjohjen e tij për kontributet që vëllazërit nga trevat shqiptare, jashtë Shqipërisë, dhanë për këtë qytet dhe ripërtëritjen e vlerave dhe traditave islame në të.

Nga ana e tij, Mr. Muhidin Ahmeti e ka informuar Myftiun e Shkodrës për aktivitetin e Qendrës Kulturore Shqiptare që ai drejton, në Wels të Austrisë, duke theksuar se vlerat e Thirrjes Islame po përhapen ditë pas

MYFTIU PRITI IMAMIN E B.I. “EL-HIDAJE”, NË ST. GALLEN



Ditën e xhuma, më 15 gusht 2014, Myftiu i Shkodrës, Imam Muhamed Sytari, priti në një takim të përzemërt e vëllazëror, Hfz. Mehas Alija, imam i Bashkësisë Islame “El-Hidaje”, në St. Gallen të Zvicrës, në shoqëri të zotërinjve të nderuar, Elez Ismaili dhe Hamdi

dite në përfundim, në përputhje të plotë me vlerat e qytetërimit përfundimor.

Pjesë e bisedës së përzemërt ishin edhe botimet ndryshme të Myftinisë Shkodër, për të cilat z. Muhidin Ahmeti ka shprehur vlerësimin e tij dhe ka nxitur vijimin e botimeve dhe shtimin e aktivitetit fetar e intelektual, në drejtim të forcimit të mëtejshëm të traditave dhe vlerave islame në Shkodër.

Me rastin e kësaj vizite, Myftiu i dhuroi z. Muhidin Ahmeti disa nga botimet e Myftinisë Shkodër në vitet e fundit.

Iljazi, intelektualë të shquar nga Tetova.

Në krye të herës, Myftiu shprehu kënaqësinë e tij për këtë vizitë të shtrenjtë të imamit të nderuar shqiptar në Zvicër dhe miqve të tij, njëkohësisht miq të Myftinisë Shkodër.

Myftiu theksoi se këto vizita e rrisin ndjenjën e përgjegjësisë drejt përmirësimit të bashkëpunimit dhe ruajtjes së lidhjeve në mesin e institucioneve islame dhe intelektualëve të tyre, në trojet shqiptare dhe diasporë. Njëkohësisht u fol për shtimin dhe rritjen e cilësisë së botimeve islame në gjuhën shqipe, përmirësimin e cilësisë së prezantimit të mësimave të fesë islame në gjuhën shqipe etj.

Nga ana e tij, Hfz. Mehas Alija, pasi e falënderoi Myftiun për pritjen e ngrohtë dhe vëllazërore, i përcolli atij selamet dhe përshëndetjet e besimtarëve dhe kryesisht së B.I. “El-Hidaje”, në St. Gallen.

Me këtë rast, ai bëri edhe një prezantim të shkurtër të aktivitetit të kësaj bashkësie islame, që ditë pas dite është e angazhuar për ta prezantuar sa më mirë mesazhin islam dhe traditat e bukura shqiptare, që burojnë nga shpirti i Thirrjes Islame.

Ai foli edhe për bashkëpunimin e B.I. “El-Hidaje” me institucionet shtetërore dhe kishat e ndryshme në Zvicër, në kuadër të respektit dhe harmonisë së ndërsjellë.

Me rastin e kësaj vizite, Myftiu e ftoi imamin e nderuar, hfz. Mehas Alija, për të mbajtur hytben e xhumasë së sotme në xhaminë e Parrucës.



E GËZOFSHIM X



XHAMINË E RE!



NË RRUGË TË MBARË DY XAMI TË REJA NË QYTETIN E SHKODRËS

Paraditën e së mërkurës, më 20 gusht 2014, Myftiu i Shkodrës, Imam Muhamed Sytari, ka zhvilluar një inspektim në terren, për të parë nga afër ecurinë e ndërtimit të dy xhamive të reja, në lagjen Dudas dhe tek vakëfi i Shaban Efendisë.

Gjatë këtij inspektimi, Myftiu ka ndjekur nga afër ecurinë e ndërtimit të dy xhamive të reja, që ditë pas dite po marrin formën e tyre më të mirë, duke e zbuluar qytetin e Shkodrës edhe me dy xhami të denja për lagjet e saj dhe besimtarët e këtyre zonave, që presin me gëzim ditën e inaugurimit të tyre.

Myftinia Shkodër, në projektet e saj, po punon që në çdo lagje muslimane të Shkodrës, të ketë një xhami të përshtatshme për besimtarët dhe praktikantët e shumtë, që kërkojnë prej vitesh pajisjen me xhami bashkëkohore, që t'i përgjigjen jo vetëm nevojës për një ambient, ku kryhen adhurimet, por xhami të pajisura edhe me klasa për mësimin e fëmijëve, ambiente kulturore, salla ligjëratah, ambiente tregtare etj.

Xhamia e re në lagjen Dudas po ndërtohet, falë bashkëpunimit të Myftinisë Shkodër me Fondacionin "Mi-



MYFTIU: "DËSHMOJENI ISLAMIN, MOS U TUNDONI NGA ISLAMOFOBIA!"



Ditën e xhuma, më 22 gusht 2014, me rastin e inaugurimit të xhamisë së re në fshatin Barbullush, Myftiu i Shkodrës, Imam Muhamed Sytari, mbajti hytben e rastit. Në fjalën e tij të përjavshme, Myftiu u ndal te rëndësia që ka për muslimanin, garimi në jetë për të bërë mirë, në rrugën e për kushtimit ndaj Zotit.

Myftiu kërkoi nga besimtarët që ta falënderojnë All-llahun e Madhëruar për këtë dhuratë të madhe që u bëri, ndërtimin e kësaj xhamie të re, që do të jetë një vatër për edukimin dhe udhëzimin e rinisë dhe popullatës muslimane të zonës.

rësia", ndërsa xhamia te vakëfi i Shaban Efendisë është pjesë e protokollit të bashkëpunimit me AIITC, Tiranë.



Në hytben e tij të kësaj xhumaje të parë në këtë xhami të re, Imam Muhamed Sytari, tërhoqi vëmendjen e besimtarëve të pranishëm se në kohëra jo shumë të largëta, shqiptarët u distancuan nga besimi dhe feja, në gabimin më fatal të historisë së tyre kombëtare, duke u dëshmuar si vendi i vetëm ateist në botë.

Prandaj, vijoi Myftiu: "Është e domosdoshme të pendohejmë dhe të kërkojmë falje për një kohë të shkuar, larg Zotit dhe udhëzimit të tij. Duhet t'ia hapim derën e zemrës Zotit dhe mësimet të Tij, të kthehemi nga drita e besimit dhe të rruqëtojmë pa frikë drejt udhëzimit dhe pëlqimit të Tij. Dëshmojeni kudo se jeni muslimanë, pa frikë e pa ndrojtje! Mos u tundoni nga islamofobia dhe nga misionarët e së keqes në shoqërinë tonë, që nuk po lënë asnjë rast pa sharë e pa ofenduar Islamit dhe muslimanët, me një mllef dhe urrejtje ekstreme!

Por, ky realitet, vetëm se na bën të jemi më të vetëdijshëm për t'u thelluar në besimin dhe fenë tonë dhe për të kontribuar për të mirën e këtij vend dhe kësaj toke, me besim, dije, urtësi dhe vlera islame, me të cilat janë karakterizuar të parët tanë, prej të cilëve e kemi trashëgim këtë besim dhe këtë udhëzim islam!"

Në fund të kësaj hytbeje, Myftiu nuk ka lënë pa falënderuar të gjithë kontribuesit dhe të angazhuarit për përfundimin me sukses të misionit fisnik për ngritjen e kësaj xhamie të re në fshatin Barbullush.

Në praninë e shumë besimtarëve të zonës Bushat dhe fshatit Barbullush, ditën e xhuma, më 22 gusht 2014, u inaugurua xhamia e re e Barbullushit, që nga dita e sotme do të mbajë emrin e qytetit që u bë shkak për ndërtimin e saj: **ISKENDERUN**.

I pranishëm në këtë inaugurim ishte Nën/Kryetari i Komunitetit Mysliman të Shqipërisë, H. Bujar Spahiu dhe Myftiu i Malësisë së Madhe, H. Edmir Smajlaj, antari i Kryesisë së KMSH, z. Genti Kruja etj. Ndërkohë, nderuan me praninë e tyre edhe shumë të ftuar nga Turqia, si: Nën/Kryetari i Dijanetit të Turqisë, prof. dr. Hasan Kamil Jillmaz, Myftiu i Zonës së Hatait, z. Hamdi Kavillioğlu, Myftiu i Iskenderunit, z. Mehmet Taştan, Myftiu i Kajseriut, z. Ali Maraşlıgil etj. Aktivitetin e nderoi me praninë e tij edhe Ambasadori i Republikës së Turqisë në Tiranë, Shkëlqesia e Tij, z. Hidajet Bajraktar.

Ceremonia nisi me këndimin e disa pjesëve kur'anore nga Myftiu i Iskenderunit, z. Mehmet Taştan. Më pas, teologu Lavdrim Hamja bëri hapjen e aktivitetit, duke falënderuar Zotin për këtë ditë të gëzueshme, në të cilën po hap dyert e saj një xhami e re në Shkodër.

Në fjalën e tij përshëndetëse, Myftiu i Zonës Shkodër, Imam Muhamed Sytari, u lut për të gjithë kontribuesit,

U INAUGURUA XHAMIA “ISKENDERUN” E FSHATIT BARBULLUSH

që mundësuan ngritjen e këtij kompleksi islam madhështor, në fshatin Barbullush. Ai kujtoi se xhamia e re është pjesë e protokollit të binjakëzimit në mes Myftinisë Shkodër dhe asaj të Iskenderunit. Njëkohësisht, falënderoi Myftiun Hamdi Kavillioğlu dhe atasheun Shaban Ishlek, për vendosmërinë dhe bashkëpunimin e tyre të singertë, deri në arritjen e këtij qëllimi fisnik.

Ceremonia u përshëndet edhe nga Atasheu Shaban Ishlek, i cili theksoi se ky project, u realizua falë përkushtimit dhe dashamirësisë së muslimanëve të zonës së Iskenderunit, që mundësuan grumbullimin e një shume të konsiderueshme për këtë xhami të re.

Përshëndetën edhe myftilerët e nderuar të ardhur nga Turqia, që dhanë mesazhe të urta vëllazërie dhe besimi, sikurse uruan këtë ngjarje të shënuar për muslimanët e Shkodrës. Ceremonia u përshëndet edhe nga ambasadori i Turqisë, nga Kryetari i Këshillit të Qarkut Shkodër, si dhe nga Kryetari i Komunës Bushat.

Një përshëndetje e veçantë ishte ajo e bërë nga Nën/Kryetari i KMSH,

H. Bujar Spahiu, i cili vlerësoi realizimin e kësaj xhamie të madhe, si dhe bëri thirrje që besimtarët të jenë frekuentues të rregullt dhe kërkues të mirësive hyjnore, në këtë faltore të ndërtuar me kontribute të pastra vëllazërore nga besimtarët vëllezër të Iskenderunit.

Nga ana e tij, edhe Nën/Kryetari i Dijanetit të Turqisë, prof. dr. Hasan Kamil Jillmaz, pasi uroi të pranishmit për këtë ngjarje të shënuar, falënderoi dy myftinitë për këtë bashkëpunim të frutshëm dhe theksoi se xhamitë janë vatra të besimit dhe dijes, ku njeriu, ditë pas dite rrugëton drejt kërkimit të pëlqimit të Zotit në jetë. Ai theksoi gjithashtu se Turqi dhe Shqipëria, kanë rreth 6 shekuj që ndajnë së bashku historinë, traditat, besimin dhe kulturën e tyre, fakt që na nxit për më shumë bashkëpunim dhe afrim në rrugën e mirëqenies së përbashkët.

Në shoqërinë e tekbiereve, u bë edhe prerja e shiritit të inaugurimit, pas së cilit besimtarët morën pjesë në faljen e namazit të xhumasë së parë në xhaminë e re të fshatit Barbullush.



MYFTIU PRITI NËN/KRYETARIN E DIJANETIT TË TURQISË

Ditën e xhuma, më 22 gusht 2014, pas përfundimit të ceremonisë së inaugurimit të xhamisë së re në fshatin Barbullush, pjesë e protokollit të binjakëzimit në mes Myftinisë Shkodër dhe Myftinisë Iskenderun, Myftiu i Shkodrës, Imam Muhamed Sytari, priti në një takim të përzemërt dhe vëllazëror, Nën/Kryetarin e Dijanetit të Turqisë, prof. dr. Hasan Kamil Jillmaz, që shoqërohej edhe nga Myftiu i Zonës së Hatait, z. Hamdi Kavillioğlu, Myftiu i Iskenderunit, z. Mehmet Taştan, Myftiu i Kajseriut, z. Ali Maraşlıgil dhe Atasheu Shaban Ishlek.

Gjatë takimit, Myftiu falënderoi përfaqësuesit e lartë të Dijanetit të Turqisë për ndihmën e tyre dhe kontributet e shumta në shërbim të rritjes së bashkëpunimit në mesin e dy popujve vëllazër dhe lartësimit të Thirrjes islame në Shqipëri dhe Shkodër.

Myftiu vlerësoi maksimalisht kontributin e Myftinisë së Iskenderunit në drejtim të sponsorizimit të xhamisë së re në Barbullush dhe theksoi

se përkrahja e Dijanetit të Turqisë është me shumë rëndësi për vendin tonë, në shumë drejtime.

Ai i përcolli nën/Kryetarin, prof. dr. Hasan Kamil Jillmaz, selamet dhe përshëndetjet më të përzemërta për Kryetarin e Dijanetit të Turqisë, Hirësinë e Tij, prof. dr. Mehmet Gormez, i cili ishte për vizitë në Myftininë e Shkodrës, në maj të vitit të kaluar.

Nga ana e tij, Nën/Kryetari i Dijanetit, përforcoi edhe një herë frymën e vëllazërisë dhe bashkëpunimit që ekziston dhe dëshirën e mirë që ky bashkëpunim të rritet në të ardhmen, në dobi të vlerave të vëllazërisë islame dhe lidhjeve të vjetra historike në mesin e dy popujve.

Më pas, bisedat u përqendruan në tema të ndryshme teologjike dhe fetare, që lidhen edhe me realitetet e sotme të botës islame dhe dy vendet tona.

Me rastin e kësaj vizite, dy bashkëbiseduesit këmbyen edhe dhuratat përkatëse, si shenjë kujtimi i këtij takimi vlerash.



ZËRI
MË I BUKUR
ËSHTË ZËRI
I TË QESHURAVE
TË FAMILJES,
KUR TË GJITHË
QESHIN
NË TË NJËJTËN
KOHË.

(NGA ARABISHTJA)

“HAPUR”, BASHKËBISEDIM ME MYFTIUN E SHKODRËS



Mbrëmjen e së enjtes, më 11 shtator 2014, Myftiu i Shkodrës, Imam Muhamed Sytari, ishte i ftuar në emisionin “Hapur”, në Tv1 Channel, në serinë e parë të sezonit të ri të këtij emisioni.

Myftiu iu përgjigj pyetjeve të ndryshme gazetarit Simon Shkreli, rreth realiteteve të dhimbshme të dhunës, vrasjes, shkatërrimit të pronës dhe cënimit të lirisë në vende të ndryshme të Lindjes së Mesme dhe lidhjet e tyre me Islamin, që i vlerësoi si larg vlerave njerëzore dhe fetare dhe shenjë dekadence e njeriut bashkëkohor.

Myftiu theksoi se realitetet e mungesës së sigurisë dhe vrasjet, edhe në emër të fesë, që po dëgjohen kohët e fundit në shumë prej vendeve të përfshira në trazira, janë larg besimit dhe fesë islame, që mbi të gjitha urdhëron për distancim nga dhuna dhe vrasja e njerëzve të pafajshëm.

Gjatë emisionit, Myftiu iu përgjigj edhe pyetjes mbi marrëdhëniet ndër-fetare në Shqipëri dhe origjinën e tyre në traditat burimore islame. Ai theksoi se natyrshëm, aty ku ka muslimanë, aty është edhe vullneti për të respektuar tjetrin dhe besimin

e tij dhe mbi të gjitha, gatishmëria për të ndërtuar ura të dialogut dhe mirëkuptimit ndër-fetar, bazuar mbi respektin e ndërsjellët dhe vullnetin e mirë të kultivimit të kësaj fryme qytetëruese.

Myftiu iu referua Kur'anit dhe Traditave profetike të Hz. Muhammedit (a.s), duke vënë theksin te natyrshmëria e sjelljes së muslimanit me një jomusliman, ku shembujt ishin të shumtë dhe të goditur, në funksion të përgjigjes.

Njëkohësisht, iu përgjigj edhe pyetjes mbi etiketimet e muslimanëve si terroristë e të ngjashme, ku nuk la pa përmendur faktin se gabimet dhe keqinterpretimet njerëzore të fesë, nuk duhen konsideruar si pjesë integrale e vetë fesë dhe se secili mban përgjegjësi për gabimin e tij, ndërsa feja, qëndron e pastër me udhëzimet dhe dritën e saj.

Në fund të bashkëbisedimit, Imam Muhamed Sytari iu përgjigj edhe pyetjes mbi vizitën e Papës në Tiranë, ku theksoi se kjo vizitë është një gëzim i natyrshëm për besimtarët katolikë, që mezi presin këtë vizitë të shtrenjtë për ta.



HYTBEJA E XHUMASË: “NUK KA DHUNË NË FË”

Nga minberi i xhamisë së Parrucës, të xhumanë, më 12 shtator 2014, Myftiu i Shkodrës, Imam Muhamed Sytari ka folur sot, rreth temës: “Nuk ka dhunë në fë”.

Nëpërmjet argumenteve teologjike dhe argumenteve historike, Myftiu bëri thirrje që njerëzit të mos ndikohen nga propaganda e dendur antiislame e kohëve të fundit, që ka për qëllim ta prezantojë Islamin si një realitet, me të cilin ai nuk ka asnjë lidhje dhe prej të cilit është krejtësisht i pastër.

Myftiu tha se argumentet kur'anore dhe tradita profetike, janë dëshmuesi më i mirë që vërtetojnë se Islami nuk është përhapur me dhunë dhe shpatë, me gjak e kërcënime, përkundrazi, edhe vetë historianët perëndimorë, nëpërmjet hulumtimeve të tyre objektive kanë vërtetuar se bota nuk ka njohur ndonjëherë çlirimtarë më të mëshirshëm sesa muslimanët.

Myftiu bëri thirrje që muslimanët të distancohen nga dhuna dhe cytjet drejt saj dhe të dëshmojnë moralin e tyre të vërtetë fetar, që të fshihet një herë e mirë kjo propagandë e ulët, që ka për qëllim njollosjen e Islamit dhe muslimanëve në trojet shqiptare, si kudo në botë.

Në hytben e kësaj xhumaje, ndër të tjera Myftiu theksoi se: “Faktin e ruajtjes së shpirtit dhe jetëve të jobesimtarëve, kur muslimanët kishin mundësi veprimi, e vërteton edhe fakti se: “I Dërguari (a.s), dëshiroi të rikthehej në Mekë, pa u prekur asnjë jetë e pa u derdhur asnjë pikë gjaku” dhe kështu ndodhi. Historia vërteton se Hz. Muhammedi (a.s) urdhëroi komandantët e tij, që kur të hynin në Mekë: “Të mos vrisnin njeri...”.”



AKTIVITETI: “NGA NOSTALGJIA E RAMAZANIT 1435/2014”



Ditën e xhuma, më 12 shtator 2014, Myftinia Shkodër ka organizuar një aktivitet në përkujtim të mirësive dhe gjallërisë së Muajit Ramazan 1435/2014 në qytetin e Shkodrës.

Fillimisht, Myftiu i Shkodrës, Imam Muhamed Sytari, ka shprehur falënderimet dhe mirënjohjen e tij për të gjithë imamët, këshillat e xhamive, muezinët dhe besimtarët, që kontribuan maksimalisht për gjallërimin e jetës islame në Shkodër gjatë Muajit Ramazan.

Myftiu theksoi, se ky aktivitet është një shkëndijë nostalgjie për një Muaj të Madhnueshëm, që angazhoi një komunitet të tërë drejt adhurimit, bamirësisë, bujarisë, solidarizimit dhe dëshmimit të vlerave dhe virtutëve më të larta islame në Shkodër.

Në aktivitet referuan edhe imami i xhamisë “Ebu Bekër”, teologu Idmir

Plaku dhe imami i xhamisë Parrucë, teologu Naim Drijaj.

Në referatin e tij, teologu Idmir Plaku, u fokusua te domosdoshmëria e pasimit të Muajit Ramazan me përkushtim maksimal, në shërbim të përforcimit të frymës së adhurimit, leximit të Kur'anit dhe bamirësisë në jetën e përditshme.

Ndërkohë, teologu Naim Drijaj, foli mbi rëndësinë që ka angazhimi i rinisë me adhurimet dhe ndjesinë e besimit që rrezaton agjërimi i Ramazanit dhe vetë ky Muaj i Madhnueshëm me simbolikat e tij fetare në shpirtin dhe sjelljen e besimtarit.

Aktiviteti u pasua me shfaqjen e një përmbledhjeje me aktivitetet kryesore të zhvilluara gjatë këtij muaj, takimeve fetare, namazit të teravisë, bamirësive të ndryshme, ligjëratave, emisioneve televizive, iftareve etj.



MEXH LISET E DHIKRIT

Po qëndroja në bibliotekën time i zhytur në mendime. Pastaj, sytë mu ndalën tek diçka shumë e vogël mbi fletë. Sikur ajo të ishte thërrime e vogël, ndoshta pastruesja nuk e ka pastruar si duhet bibliotekën.

Zgjata dorën për ta larguar këtë papastërti, kur thërrimja më doli nga dora dhe fluturoi në ajër. E kuptova se ajo ishte flutur e vogël. Mundet të ketë qenë fjetur, ose duke pushuar dhe kur ka ndjerë gishtat e mi se po e prekin ka fluturuar! Por, unë nuk i shikoja krahët e saj. Ato krahë, pothuajse nuk i duken! Bile, nuk e di se ku ka kokën e ku ka bishtin. Aparatin i jetës së saj nuk mund ta

shikojë njeriu!

Por, atë mund ta shikojë Krijuesi i saj, që e ushqen, i jep të pijë dhe i jep jetën!

Në kokë më vluan mendimet. Ai, i Cili u ka dhënë jetë këtyre fluturave dhe i ka lëshuar në ajër, nuk e ka penguar kujdesi ndaj tyre nga çështjet e qiellit. Ai, në të njëjtën kohë që frymëzon fluturat për të fluturuar, frymëzon trupat qiellorë të rrotullohen në orbitat e tyre, që nuk devijojnë e as nuk ndalen!! Atë nuk e pengon çështje, ndaj një çështjeje tjetër. Ai *“E di çfarë hynë në tokë dhe çfarë del prej saj, çfarë zbret prej qiellit dhe çfarë ngjitet në të. Ai është Mëshiruesi, Falësi”*¹.

U ktheva duke pyetur veten: Përse mu duk e vogël puna e fluturës?!

Virusi i AIDS-it është 70 mijë herë më i vogël se ajo dhe megjithatë, ai dhe shokët e tij hynë në trupin e të shthururve, i pushton dhe i shkakton vdekjen duke sfiduar shkencën dhe rraskapitur mjekët!!

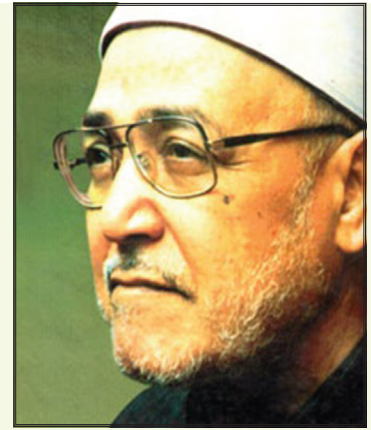
Sa të nevojshëm jemi ne njerëzit për të medituar në krijesat e Allahut dhe për të nxjerrë cilësitë e Krijuesit nga shpikjet (krijimet) e Tij në univers, çfarë kemi në duar, çfarë na rrethon dhe çfarë kemi poshtë këmbëve tona!

Çfarë do të na gjente sikur ne të uleshim e të bisedonim për gjurmët e Allahut në krijesa për robërit e Tij. Këto janë mexhliiset e dhikrit, për të cilat kërkojnë engjëjt, marrin pjesë në to dhe mahniten e janë të gëzuar!

Në një hadith kudsij transmetohet se *“Allahu ka disa engjëjt që sillen rrugëve duke kërkuar për njerëzit e dhikrit, e kur ata gjejnë njerëz duke përmendur Allahun, thërrasin njëritjetrit: Ejani tek nevoja juaj.*

Pejgamberi (a.s) tha: I mbartin me

1. Sebe': 3.



Sheikh Muhamed El-Gazali

krahët e tyre për në qiellin e dynjasë!

Zoti i tyre i pyet, e Ai e di më mirë se ata: Çfarë thonë robërit e Mi?

- Të lavdërojnë, të madhërojnë, të falënderojnë dhe të shenjtërojnë!

- A më kanë parë?

- Jo, pasha Allahun, nuk të kanë parë!

- Po sikur të më kishin parë?

- Sikur të të kishin parë, do të kishin adhuruar edhe më shumë! Do të kishin shenjtëruar, do të kishin falënderuar dhe do të kishin lavdëruar më shumë...” etj.

Përpyekjet e meditimeve në njohjen e Allahut janë pamja e parë e adhimit të saktë *“Ata të cilët e përmendin Allahun, në këmbë, ulur, shtrirë dhe meditojnë në krijimin e qiejve dhe të tokës; Zoti ynë, këto nuk i ke krijuar kot; lavdi të qoftë Ty, na mbro nga dënimi i zjarrit”*².

Dhikri është detyrë mendore serioze e vetëdijshme që lartëson përmendësit nga toka në qiell. Ndërkohë njerëzit sot janë dy grupesh, ateistë që nuk e njohin Allahun dhe nuk e llogarisin se Ai do t'i tubojë në takimin me Të! Dhe, myslimanë që nuk dinë ta bëjnë dhikrin dhe përkujtimin! Njohja e tyre me Allahun është lëvizëse (sipërfaqësore) që nuk i pastron zemrat e as nuk i edukon njerëzit.

Përktheu nga arabishtja:

Lavdrim Hamja

2. Ali Imran: 191.



Këto janë mexhliiset e dhikrit, për të cilat kërkojnë engjëjt, marrin pjesë në to dhe mahniten e janë të gëzuar!

Ajnur Tutkun

Nëse një gënjeshtër të madhe e përsërit në mënyrë të vazhdueshme, vjen një moment që asaj gënjeshtre i beson”, pati thënë Adolf Hitleri. Vërtetësia e kësaj shprehjeje aq sa është e dukshme në faqet e historisë, po aq e pranishme është edhe në mediat e sotme. Të shumta janë shtresat e popullit që ngelen të fokusuar deri në besim të plotë në disa lajme mediatike të përsëritura për qëllime të ndryshme. E njëjta gjë mund të thuhet edhe për individin. Në momentin kur njeriu përballlet me problem njerëzor apo shoqëror apo rezultate të ndryshme, të cilat reflektojnë negativisht tek ai, fajin ia vë dikujt tjetër duke krijuar një lloj sigurie në vetvete që nuk ka përgjegjësi në këtë drejtim. E thënë ndryshe duke gënjer vetveten është vetëmashtruar dhe mendon kështu se i ka shpëtuar përgjegjësisë.

Ekzistojnë mënyra të ndryshme të menduari me anë të së cilave njeriu pandeh se mund t'i shpëtojë përgjegjësisë, të tilla si:

“Sikur të kisha studiuar në shkollë të mira edhe unë do kisha fituar”

“Mësuesit tanë nuk janë të mirë!”

“Nëse nuk do më kish ofenduar nuk do kish ndodhur kjo ngatërresë”

“Sikur të më kishte dëgjuar fjalën nuk e kisha goditur fëmijën”

“Sikur të interesohej me mua nuk do e mashtroja”

“Aq sa paguhesh aq edhe do shërbesh!”

“Më ngacmoi shumë, prandaj edhe e gënjeva”

Duke parashtruar pretekste të tilla njeriu nuk e kupton se në fakt ka mashtuar vetveten.

“Mua më ngeli të shpëtoj vendin?”

VETËDIJA E “VETËMASHTRIMIT”

ATA QË E NDIEJNË VETEN TË LIRË DHE TË VETËBESUESHËM,
AQ SA TË PËRBALLEN ME PROBLEME DHE T’U GJEJNË ZGJIDHJE ATYRE,
JANË ATA NJERËZ TË CILËT VETVETEN NUK E MASHTROJNË
DHE QË JANË TË VETËDIJSHËM PËR PËRGJEGJËSINË QË KANË.

“S’është punë që mund të kryhet vetëm me përpjekjen time”

“Ç’të bëj unë që bota ka dalë nga shinat!” apo

“Le ta bëjë shteti që mbledh shumë taksa.”

Ata shfaqin përherë pretekste të ndryshme edhe për gabimet e rënda deri në krime. Ata vuajnë nga mllef, hakmarrja, poshtërimi, elemente të cilat njerëzit normal nuk do mund t'i kuptonin dhe pandehin se të tilla vuajtje mund ti ndalojnë nëpërmjet disa krimeve. Ky është një shembull i një vetëmashtrimi të mirëfilltë.

Vetëmashtrimi është një çështje e një mangësie në aftësinë tënde për të krijuar një besim në vetvete dhe për të zgjidhur problemin. Kush i beson vetvetes beson edhe në zgjidhjen e problemit. Përpjekja për të krijuar zgjidhje në vend të preteksteve është rezultat i një vetbesimi të madh. Ata që e ndiejnë veten të lirë dhe të vetëbesueshëm, aq sa të përballen me probleme dhe t'u gjejnë zgjidhje

atyre janë ata njerëz të cilët vetveten nuk e mashtrojnë dhe janë të vetëdijshëm për përgjegjësitë që kanë.

E shprehur në mënyrë klasike, kur njeriu e kërkon gabimin tek vetvetja është më pranë zgjidhjes dhe i hapur ndaj zhvillimit. Në të kundërt e bën të zakonitë vetëmashtrimin dhe pandeh se i ka shpëtuar përgjegjësisë.

Sa rrin e gjen arsyen duke u shprehur “Nëse s’do më kish ofenduar nuk do ndodhte kjo ngatërresë” do ishte më mirë të shprehej “Ç’mund të bëja që të mos më ofendonte” apo “Si mund të reagopja në rast ofendimi”, mendim i cili përbën një zhvillim të individualitetit duke qenë kështu më frytdhënës edhe në aspektin e një komunikimi të shëndetshëm.

Sa të shohësh paturpësitë rreth e përçark, të qëndrosh një vend i heshtur e të thuash “Ç’të bëj unë që bota ka dalë nga shinat!” do ishte më mirë të thuash “Mund të veproj në këtë mënyrë që t'i shmang sado pak këto paturpësi që kanë rrethuar botën”,





sjelle e cila është më vetbesuese dhe më e lirë.

Vetëdijësimi qoftë për problemet e vogla apo të mëdha do ishte një kontribut i rëndësishëm si për veten tonë, ashtu edhe për vendin dhe botën ku jetojmë. Natyrisht njeriu është përgjegjës për çdo situatë, individ apo ngjarje me të cilën haset. Një buzëqeshje ndaj një fëmije, përkëdhelja e një jetimi, ofrimi i ndihmesës ndaj një nevojtar, sjellja në mënyrë njerëzore ndaj komshiut dhe mikut, t'i japësh hakun punës dhe mësimëve, të interesohesh në një farë mënyre për problemet e vendit dhe të botës janë punë që duhet ti bëjë çdo njeri që mbart në vetvete një ndërgjegje. Njeriu asnjëherë s'duhet ti nënçmojë gjërat që bën dhe duhet të besojë se ajo që ka bërë është e dallueshme.

Teksa njëri po ecte në bregdet mëngjes herët, vë re dikë që nxitimthi po hidhte diçka në det. Sapo i afrohet dhe pak, kupton që personi po hidhte në det kandilët e detit. I afrohet dhe e pyet:

“Përse po i hedh në det?”

Burri, i cili vijonte të hidhte me të shpejtë ato që kish mbledhur, iu përgjigj: “Pas pak dielli do ngrihet në kupë dhe uji do pakësohet. Nëse nuk i hedh ato do ngordhin i hedh që të jetojnë.

Pas kësaj përgjigjeje burri sërish pyet:

Po, por këtu ka me mijëra kandila deti. Është e pamundur t'i hidhni të

gjitha. Çfarë do të ndryshojë faktin që po i hidhni në det?

E ndërsa burri vijonte punën e tij, i flet sërish pyetësit: “Shiko! Prandaj kanë ndryshuar shumë gjëra. Familjet, shoqëritë dhe vendet, në thelbin e së cilave ka individë të vetëdijshëm për përgjegjësitë e tyre që transmetojnë një vetbesim dhe janë të lirë në vendimet e tyre, janë vende ku qetësia ka shtrirë rrënjë të thella.

Askush s'duhet të mashtrojë vetveten, duhet të bëjë të pamundurën dhe me përgjegjësi të plotë për të qenë pjesë e një qetësie dhe zgjidhjeje të favorshme. Në të kundërt secili do bëhet pjesë e një shoqërie pjesëtarët e së cilës vuajnë përherë nga krimi dhe fatkeqësitë e jetës.

Askush nuk detyrohet të jetojë në kushte të tilla si “Ose të largohet që këtu ose të vihet në krye të punës” Gjithsecili ka se ç'të bëjë në këtë jetë. Siç shprehet edhe shkrimtari i njohur Rasim Ozdenoren:

“Edhe devenë do e ushqejë edhe këtu do qëndrojë, pasi deveja dhe vendi tonat janë”

Gënjeshttrat që njeriu i thotë vetë dhe vjen një pikë që edhe u beson vetë, janë të dëmshme si për veten edhe për njerëzit që do. Asnjë njeri i ndërgjegjshëm nuk ka të drejtë ta pranojë gënjeshtren!

Përktheu nga turqishtja

Evans DRISHTI

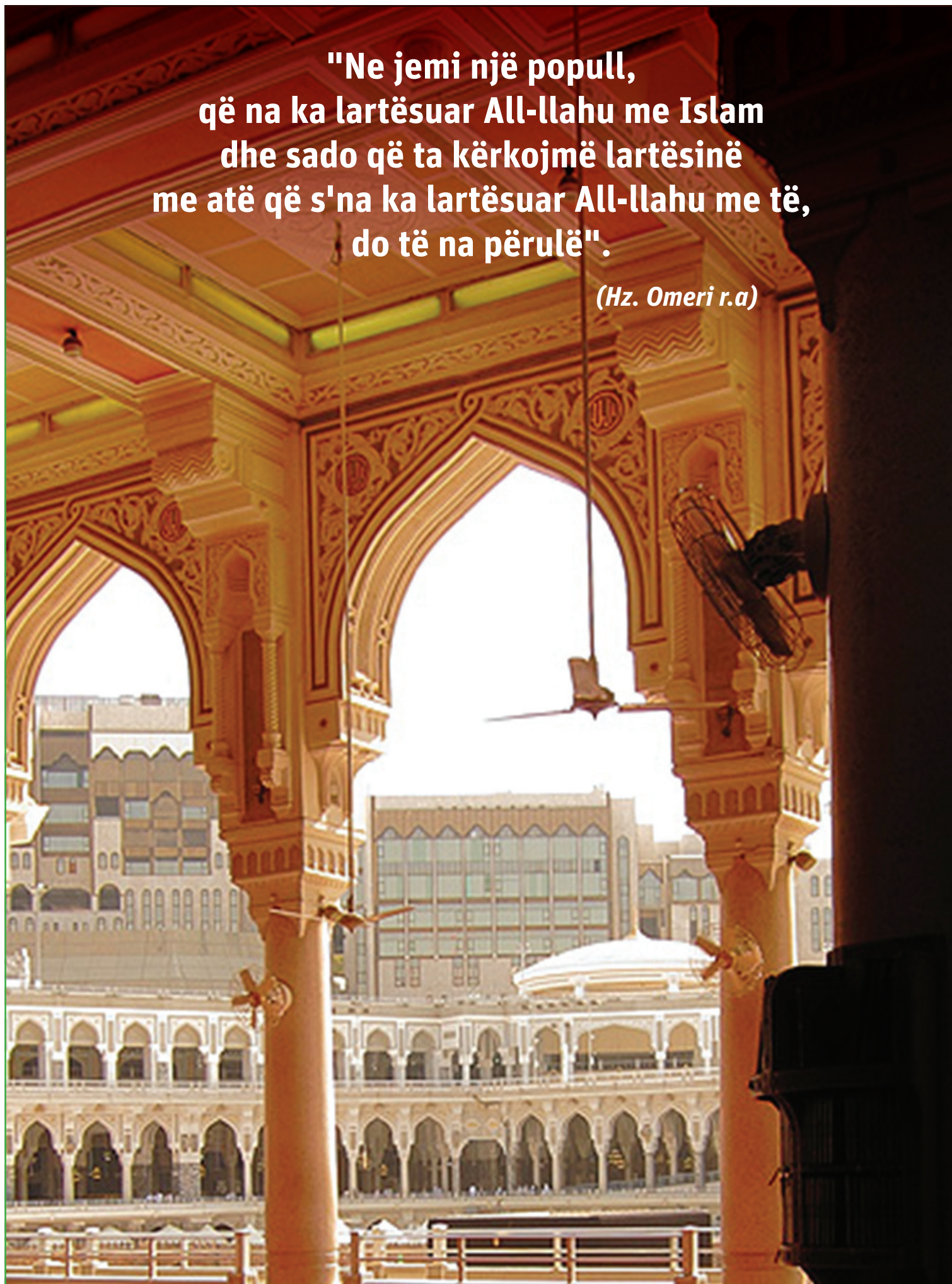


**I THANË
HZ. OMERIT (R.A):
O PRIJËS
I BESIMTARËVE,
PSE NUK E MBULON
QABEN ME MËNDAFISH?
THA: "BARQET
E MUSLIMANËVE
KANË MË PËRPARËSI!"**

[NGA ARABISHTJA]

**"Ne jemi një popull,
që na ka lartësuar All-llahu me Islam
dhe sado që ta kërkojmë lartësinë
me atë që s'na ka lartësuar All-llahu me të,
do të na përulë".**

(Hz. Omeri r.a)



Botues:
Myftinia Shkodër
Drejtues:
Imam Muhamed Sytari

Dizajn & Grafik:
Bledar Xama

Tel / Fax:
+355 (0) 224 2081
Nr. llogarie:
100054 UBA - Shkodër

E-mail:
udhaislame@myftinia-shkoder.org
Website:
www.myftinia-shkoder.org